

Menneisyyden haamut (yksinpeli)

Post by hitodama on Mar 30, 2009, 11:11

// Random yksinpeli Miradan ja Zésiran elosta, paikkana Ederan kartano ja ajankohtana Hjóresatin toisen kokouksen jälkeinen elämä. Sisältää Miradan (ja toisaalta myös minun itseni) mietteitä Andriaanan menneisyydestä, jotka eivät kuitenkaan ole millään tavalla "todellisuuteen" pohjautuvia. Tapahtumat ovat saattaneet kulkea tätä rataa yhtä hyvin, kuin aivan mitä tahansa muutakin. Asioiden todellista laitaa tuskin saa kukaan koskaan tietää. //

Oli mitä parhain sää öisen Ederan mailla, kuun kumottaessa lähes täytenä tähtikirkkaalla taivaalla. Ilma oli kirpeä, muttei liian kylmä öiselle kävelyretkelle tai edes luonnon helmassa nukkumiselle, mikäli vain sattui omistamaan yhtään paksumman turkin itsensä suojana. Painostava hiljaisuus peitti hämärää maisemaa vanhan kartanon ympärillä, kuin kehottaen mahdollisia alueella liikkuvia pysyttelemään niinkään täysin vaiti. Kunnioittamaan tuota menneiden päivien arvovaltaista rakennusta vaikenemalla sen tummassa varjossa.

Tätä ääneen lausumatonta käskyä noudattaen liikkui kaksi koiraeläintä hitain, joskin melkoisen varmoin askelin kohti Ederan tukikohtaa. Kummallakaan, niin äidillä kuin tyttärelläkään, ei ollut pienintäkään lupaa alueella kulkea, mutta eivät he sellaisia keneltäkään kaivanneetkaan. Heidän asiansa ei liittynyt maan omistavaan laumaan sen ensimmäiselläkään tavalla, ihmisten rakentaman kartanon nyt vain sattuessa sijaitsemaan Andriaanan suurimman lauman kotomailla. Tai sattuessa ja sattuessa, tarkoituksellahan Edera oli paikan vallannut, mutta se oli etenkin koiraeläimistä vanhemmalle täysin yhdentekevä seikka. Hän oli ennenkin kulkenut missä tahtoi, ja tulisi varmasti kulkemaan vastakin. Jos häntä joku koettaisi estää - kuten viimeksi liki vuosi sitten, kun hän oli yrittänyt päästä rakennukseen sisään - saisi moisen yrittäjä kuulla kunniansa kovimman kautta. Kaiken lisäksi hänellä oli nykyisin jo varsin paljonkin suhteita Ederan ylemmissä asemissa häärivään porukkaan, joten senkään puolesta ei taistelijanaaras tuntenut oloaan järin uhatuksi. Pari nimeä ilmoittamalla tavalliset laumalaiset tuskin voisivat tehdä muuta, kuin päästää hänet kulkemaan halajamaansa suuntaan. Ja suuntana oli arvatenkin kartanon sisus.

Edellä kulkeva Sanguinaria Mirada silmäili maisemaa arvioivasti, usein huulillaan puikkelehtivan hymynsä loistaessa poissaolollaan. Hän oli ollut huomattavan ärtyisä viimepäivinä, ja kaipasi nyt itselleen jotakin järjellistä tehtävää ja ajateltavaa, jotta saisi mielensä takaisin kuriin ja järjestykseen. Erään onnettoman koirasusiparan pieksäminen oli tuonut vain hetkellistä helpotusta naaraan mielelle, joten kyseisen huvituksen jälkeen hän oli päättänyt kaivaa esiin jo erittäin pitkään mieltään askarruttaneen arvoituksen. Se oli saanut kipinänsä jo samaisena päivänä, kun naaras oli aikoinaan Andriaanalle saapunut, vaivaten häntä silloin tällöin koko sinä aikana, mitä hän oli sen jälkeen saarella viettänyt. Asian selvittäminen oli kuitenkin kerta toisensa jälkeen lykkäytynyt milloin mistäkin syystä: ensin olivat tulleet Lahko ja Hjóresat, jotka olivat uuden elämäntavan myötä vaatineet suuren osan entisen taistelijan huomiosta. Muutoksiin totuttauduttuaan oli naaras saanut kuitenkin kantaakseen uuden yllätyksen, jonka tulos käveli tällä hetkellä pari metriä hänen takanaan. Pienten pentujen kasvatusta oli ollut toisinaan suorastaan hermoja raastavaa työtä, eikä punaturkki voinut yrityksistään huolimatta väittää turhan hyvin urakassa onnistuneensa. Siinä missä toinen hänen tyttäristään seurasi kuuliaisesti hänen perässään, oli toinen karkotettu pois perheensä luota, kenties jo kuollutkin kylmän maailman sylissä. Suoraan sanottuna Mirada toivoi viimeksi mainitun olevan totta, toivoi häpeäpilkunsa tuhonneen itse itsensä. Niin olisi vain kaikille parasta, tai ainakin helpointa.

Kuten mainittua, kulki punaturkin jäljessä hänen tyttärensä, Trezésira Diora. Hän oli juuri nyt hyvin tyytyväinen siihen, ettei omannut äitinsä tavoin räikeän punaista turkkia, joka tuntui suorastaan hohtavan hälytysvalon lailla tumman maiseman keskellä. Sillä siinä missä Mirada oli sisintään myöten itsevarma tekojensa oikeellisuudesta, oli nuorikko sitä vain ulkokuoreltaan. Vaikka kulki pää pystyssä ja ilmeenkään värähtämättä, oli Zésira liiankin tietoinen siitä, etteivät he olleet välttämättä ollenkaan tervetulleita Ederan alueille. Koko ikänsä käskyjä rangaistuksen uhalla tottelemaan opetetulle asian tiedostaminen osasi olla varsin kova pala.

Totuus kuitenkin oli, että vieraan lauman määräysten edelle menivät juuri sen henkilön käskyt, jota naaras olisi tällä hetkellä kaikkein vähiten tahtonut totella. Hän oli lopen kyllästynyt Miradan seuraan, tämän mielivaltaisiin päätöksiin milloin minkäkin asian suhteen, jopa tämän ärsyttävän aksentin omaaviin puheisiin. Ruskeaturkki olisi tahtonut päästä eroon äitinsä seurasta, mutta pois hän ei ollut kuitenkaan rojhennut lähteä. Naaras tiesi ja uskoi, että niin isänsä Tartaros kuin mielessään vahvana vaikuttava Herrakin tahtoivat hänen yhä pysyttelevän emonsa suojissa, oppimassa tältä elämän saloja. Eikä nuorikko itsekään tosin ollut varma siitä, kuinka kauan hän olisi pärjännyt yksistään Andriaanan saarella.

Hiippailtuaan vaitonaisena yökasteen kostuttaman pihan poikki pääsi kaksikko lopulta kartanon puiselle terassille, joka oli nähnyt parhaat päivänsä jo vuosikymmeniä sitten. Hetkeksi pysähtyi Mirada tutkailemaan paria verannalle johtavaa askelmaa, etsimään jälkiä mahdollisista paikallaolijoista. Vaikka naaras olikin valinnut retken ajankohdan juuri ulkona liikkumisen mielekkyyttä silmälläpitäen, ei hän jaksanut uskoa kartanon olevan täysin vailla vartiointia.

Kun aivan tuoreita jälkiä ei kuitenkaan löytynyt, lähti punaturkkinen taistelija varoen nousemaan lahoja porrasaskelmia pitkin kuistille. Puut natisivat hivenen, mutteivät kaikeksi onneksi niin paljoa, että ääni olisi riittänyt herättämään sisällä kenties rauhaisasti uinailevia koiraeläimiä.

Miradan päästyä ylös kapusi Zésira hänen perässään, jonka jälkeen kävi naaraista vanhempi raottamaan toista kartanon suurista ovista. Hitaasti ja varmasti uksi antoi periksi, eikä aikaakaan, kun raitaselkäinen kaksikko oli jo kadonnut aukosta rakennuksen uumeniin.

Hetken silmien räpyttelyn jälkeen alkoivat vanhan kartanon muodot hahmottua naaraiden katseiden alla, molemmilla ensimmäistä kertaa elonsa aikana. Vihdoin kapusi ilkkurinen hymy jälleen Miradan huulille, hänen tuhahtaessaan itsevarmasti. Hän oli viimein voittanut, päässyt määränpäähensä, päässyt Ederan kartanoon. Eipä näkynyt Istereitä sun muita idiootteja enää estämässä. (Joskin totuuden nimissä oli mainittava, että juuri kyseisen puolisuuden tuoksu leijaili ikävästi ilmassa. Punaturkki kuitenkin uskoi, että haju oli vain päässyt pinttymään vartijan kaiketi oleiltua rakennuksessa varsin kattavan osan elämästään.) Zésira sitä vastoin olisi hyvinkin voinut loksauttaa leukansa auki hämmästyksestä kaikkea näkemäänsä kohtaan, ellei olisi siten menettänyt otetta suussaansäntänsä ruoskaan. Tukahtunut huokaus kuitenkin karkasi nuorikon huulilta, jääsilmien kiertäessä hitaasti suuren salin pintoja. Koirasusi ei ollut käynyt aiemmin kuin etelämpänä homehtuvan kylän taloissa, eikä kartano näyttänyt painivan ollenkaan samassa sarjassa kyseisten hökkeleiden kanssa. Nuorikolla ei aiemmin ollut myöskään ollut juuri minkään sortin mielipidettä ihmisolentoista, mutta nähdessään kyseisten kaksijalkaisten kätten jäljet rakennuksen hienopiirteisissä huonekaluissa ja vanhoissa tauluissa, ei mustaharjaksinen voinut kuin nostattaa heidät mielessään varsin kauniisti kimaltavaan valokeilaan. Ehkäpä äitinsä sukuun jalostettu kunnioitus ihmisiä kohtaan oli säilynyt piilevänä myös nuorukaisen sisässä.

Tarpeeksi ihasteltuaan lähti Mirada jälleen askeltamaan eteenpäin, katseensa tähyillessä erilaisia ovia seinustojen varrelta. Hän uskoi etsimänsä oven olevan varsin käyttämättömän näköinen, mahdollisesti jopa suljettu. Ei koiraeläimillä useinkaan ollut asiaa sellaisiin huoneisiin, mutta taistelija ei tunnetusti ollutkaan ihan mikä tahansa piski, joka haki rakennuksesta vain suojaa ja mukavaa nukkumapaikkaa. Tai viinaksia, kun tästä nimenomaisesta kartanosta oli kyse.

Vihdoin naaras pysähtyi yhden oven luokse, tyttärensä tehdessä hänen jäljessään samoin. Varoen punaturkki kurkisti raollaan olevasta ovesta huoneeseen, mutta veti pian päänsä pois. Vesiperä. "Mitä me edes --" koetti Zésira lahkokielellä kuiskaten kysyä, tullen kuitenkin äitinsä terävän sihahtuksen keskeyttämäksi. Niin, totta, ei naaraista nuoremmalla ollut oikeastaan hajuakaan, mitä he tästä paikasta edes hakivat. Ei sillä, että se olisi häntä edes liiaksi kiinnostanut, kunhan sen hoitaminen vain sujuisi vikkelaasti ja he pääsisivät pian lähtemään pois. Ja jos hän olisi voinut auttaa emoaan etsinnöissä, olisi homma varmasti käynyt astetta sutjakkaammin. Vaan kun ei tiennyt mitä etsiä, osasi homma olla varsin turhauttavaa. Vaimeasti huokaisten joutui nuorikko siis yhä tyytymään äitinsä perässä hiihtämiseen.

Hiljaa rapisivat Miradan kynnet vasten puulattiaa, kun hän kulki väsymättä ovelta toiselle, kurkistaen aina silloin tällöin sisään mielestään tarpeeksi käyttämättömän näköisestä ovesta. Zésiran alkaessa jo hiljaksen epäillä toisen järjen terävyyttä pysähtyi taistelija kuitenkin pidemmäksi aikaa erään huoneen oviaukkoon, astellen lopulta hitaasti siitä sisään. Ympärilleen epäilevästi vilkaisten seurasi tyttärensä perässään, vain saadakseen hämmästyä uudemman kerran. Huoneen seinät olivat täynnä korkeita hyllyjä, jotka puolestaan olivat ääriään myöten täynnä...

"Kirjoja. Hieenoa, hieenoa. Olin varma, että tälaiisessa paikassa on oltava tämän sortinen huone", Mirada puheli itsekseen, selvästi erittäin tyytyväisenä päättelykykyynsä. Varmoin ottein punaturkki askelsi hyllykön luokse, alkaen selata vanhojen opusten selkämkyksiä katseellaan. Zésira sen sijaan puisteli hitaasti päätään: tätäkö he olivat niin palavasti etsineet? Hirmuista määrää neliskanttisia... *Juttuja? "Mitä ne ovat?"* päätti naaras kulmiaan kurtistaen lopulta tiedustella. Hän ei muistanut koskaan aiemmin kuulleen kirja-sanaa, eikä se tuntunut lahkokielellä ajateltunakaan mitenkään tutulta. Sillä vaikka Herran palvelijaksi syntynyt osasi sanan "äidinkielelleen" kääntää, ei se nostattanut hänen mieleensä minkään sortin mielikuvia.

"Niisä on tietoa. Ja site minä olen täällä hakemasa", Mirada vastasi tyttärelleen pienellä viiveellä, pysytellen yhä sanojensa kanssa tiukasti yleiskielen parissa. Hän ei tuntenut lahkolaisten kieltä omakseen samalla tavoin kuin tyttärensä, eikä siksi tahtonut sitä turhaan käyttää.

"*Mitä sinä tahdot tietää?*" Zésira jatkoi, seisoen äitinsä tavoin tiukasti kielivalintansa takana. Kyseisten sanojen jälkeen kääntyi Mirada viimein kohti tyttärtään, Zésin pannelsa oitis merkille tämän kasvoja halkovan voitonriemuisen hymyn.

"Ihmiseit. Mine tahdon tietää, mite ihmiseit ovat tälä saarela tehnet, ja miksi he ovat sitemin pois lähtenet."

Vielä kerran veti Zésira henkeä uuteen kysymykseen, mutta tarkemmin asiaa mietittyään päästi ilman huokauksena takaisin ulos. Ei hän kuitenkaan ymmärtäisi äitinsä mielenliikkeitä, joten taisi olla parempi, ettei hän edes tuhlaisi sanoja niiden tiedustelemiseen.

Mirada ei pannut lainkaan pahakseen nuorempansa hiljaisuutta, vaan kääntyi pian takaisin kirjakokoelmansa pariin. Hän oli varma, että ikivanhat nidokset paljastaisivat viimein hänelle ihmisten lähdön salaisuuden, jota ei yksikään koiraeläin ollut hänelle osannut vielä valottaa. Ei sillä, että naaras lukea olisi osannut, mutta oli ihmisten mukana eläminen ja ainainen matkustaminen hänelle sentään jotakin jättänyt. Taistelija kykeni tunnistamaan ulkonäöltä joitakin sanoja, yhdistämään niiden muodon oikeaan sanaan tai ainakin sitä vastaavaan mielikuvaan. Sanoja, joita hän oli joutunut elonsa aikana kohtaamaan kertaan jos toiseenkin.

Varsin pian nappasi Mirada yhden ruskeasävytteisistä kirjoista hampaisiinsa, veti sen varoen pois hyllyn suojista. Kirja oli melkoisen suuri ja painava, joten aavistuksen huterin askelin kantoi naaras sen huoneen keskellä seisovalle pöydälle. Nopeasti loikkasi naaras perässä puisen järkäleen päälle, avaten varovaisesti kirjan etukannen tassullaan. Teksti näytti ensivilkaisun perusteella vanhalta ja hankalalta, mutta moiset pikkuseikat eivät riittäneet naarasta lannistamaan. Ei nyt, kun ratkaisu tuntui olevan lähempänä, kuin koskaan aiemmin.

Hetken äitinsä äärimmäisen keskittynyttä toimintaa seurattuaan kääntyi Zésira jälleen vilkuilemaan ympärilleen. Valitettavasti huoneessa ei tosin näyttänyt olevan juuri mitään muuta, kuin massiivinen pöytä tuoleineen ja rutosti kirjahyllyjä. Yksi hyllyköistä paljas kohta seinällä tosin oli, ja siihenkin näytti olevan kiinnitettynä jonkin sortin kangas, paperi tai vastaava läystäke. Pää hivenen kallellaan asteli nuorikko sen äärelle, katseli siihen piirrettyjä viivoja ymmärtämättä niistä yhtään mitään.

"*Mikä tämä sitten on?*", naaras kysyi äidiltään värittömästi. Hän ei ollut lainkaan varma huomaisiko toinen edes hänen kysymystään, joten ei hän viitsinyt nostattaa turhia toiveitakaan vastauksen saamiseksi. Jonkin ajan kuluttua Mirada kuitenkin vilkaisi seinää kohden ja hymähti kuivasti.

"Karta. Maailma, Zésira. Se on koko maailma", taistelija vastasi, eikä vaivautunut peittelemään aavistuksen katkeraa sävyä äänestään. Amerikka, niin Etelä kuin Pohjoinenkin, Eurooppa, Aasia... Kaikkialla oli naaras käynyt, ennen kuin oli juuttunut tälle saarelle, jonka sijainnista hänellä ei ollut edes minkään sortin tietoa. Suoranaista kohtalon ivaa.

Hetken yritti Zésira hahmottaa kartan maailmaa, mutta luovutti lopulta. Hän ei osannut nähdä siinä kuin viivoja ja hämäräperäisiä muotoja, ei mitään minkä hän olisi osannut tunnistaa Andriaanan saareksi. Nuorikko tosin ei tullut ajatelleeksi, että hänelle äärimmäisen suuri kotisaari oli kartan mittakaavassa vain kärpäsen kikkareen kokoinen läntti, jota ei todennäköisesti ollut edes karttaan merkitty.

Äänettömin askelin palasi Zés oviaukolle, katsahtaen kaipaavasti oven taakse. Hän tahtoi pois tästä paikasta, ei hän kuulunut tänne. Naaras tiesi kyllä, että äitinsä tuli varsin erilaisista oloista, kuin luonnon helmassa kasvanut tyttärensä, ja siten punainen varmasti tunsikin olonsa mitä kotoisimmaksi kartanon sisuksissa. Mikäs siinä, jos taistelija tykkäsi, mutta Zésira oli saanut tarpeekseen.

Kuin varoen häiritsemästä vanhempaansa vilkaisi mustaharjaksinen tätä nopeasti, laskien sitten katseensa

jonnekin etutassujensa tienoille.

"Äiti", nuorikko koetti kiinnittää Miradan huomiota, saamatta kuitenkaan tältä enää minkäänlaista vastausta osakseen.

"Menen käymään... *Ulkona*", naaras kertoi, koettaen pitää äänensä mahdollisimman neutraalina. Kun emonsa lopulta murahti jotakin etäisesti hyväksyvän kuuloista, asteli mustaraitainen ovesta ulos niin huomaamattomasti, kuin vain taisi. Viimeinkin hän oli saanut tilaisuuden, jota oli niin kovasti odottanut. Tilaisuuden käydä vilkaisemassa maailmaa ilman, että tunsii äitinsä ärsyyntyneen katseen niskassa. Niin viipotti ruoskaansa yhä hampaissaan kantava nuorikko ulos kartanosta. Ei hän niine hyvineen aikonut häipyä, vaan suunnitteli palaavansa aamun tullen takaisin. Eiköhän Mirada olisi siihen mennessä saanut tutkimuksensa päätökseen, ja Zésira saanut hermonsä lepuutettua siihen kuntoon, että jaksaisi taas jatkaa päämäärätöntä matkaansa punaturkin kanssa.

Mirada kyllä huomasi tyttärensä poistumisen, mutta ei jaksanut siitä liiaksi välittää. Eiköhän natiainen jossakin lähistöllä pysyttelisi, naaraan voidessa kyllä etsiä tämän taas myöhemmin käsiinsä. Nyt sillä ei ollut merkitystä, vain vanhalla kirjalla hänen edessään oli. Silmä tarkkana punaturkki keskittyikin selailemaan ohuita ja hauraita sivuja, koettaen löytää niistä jonkin itselleen tutun kirjainyhdistelmän. Hän ei tiennyt tulisiko työstään olemaan mitään hyötyä, mutta ainakin hän tahtoi palavasti yrittää. Suoraan sanottuna oli Miradalla toisinaan varsin ikävä ihmisten maailmaan, hänen kaivatessa entistä elämäänsä sivistyksen parissa. Ehkäpä osittain siitä juontuikin tämä suunnaton mielenkiinto Andriaanan entisiä asukkeja kohtaan. Tokihan koiraeläinten asuttamalla saarella oli tällaisenaankin hyvät puolensa, mutta niihinkin turtui ajan kuluessa. Vapaus menetti hohtonsa, Lahkon ylevien päämäärien tuntuessa tavoittamattomilta. Kunpa hän olisikin saanut yhä tehdä sitä, mihin hänet ja esi-isänsä oli jo aikoja sitten jalostettu: taistella osoittaen kykynsä kehässä, tehden omistajansa ylpeäksi ja hävinneet kateellisiksi. Sellainen elämä oli loppujen lopuksi hyvin yksinkertaista ja helppoa, tuoden kuitenkin tarpeeksi tyydytystä pitääkseen taisteluun luodun eläimen onnellisena.

Aika kului hitaasti, mutta varmasti Miradan selatessa valitsemansa kirjan sivuja yhden kerrallaan lävitse. Tunnit vierivät, kunnes lopulta alkoivat auringon ensimmäiset säteet punata horisonttia. Siihen mennessä oli arpikasvoinen kuitenkin jo painanut kirjan takaisin kiinni, koiran itsensä maata nyt pöydällä, etutassut ja kuono kirjan päällä leväten. Silmänsä tuijottivat lasittuneina eteenpäin, naaraan pohtiessa selville saamiaan asioita mielessään. Ei hän ollut paljoa tekstistä irti saanut, mutta tarpeeksi kuitenkin, jotta uskoi kykenevänsä päättelemään itse loput.

Oikeastaan vain yksi kirjan sisältä löytynyt sana oli osoittautunut sellaiseksi, jonka taistelukoira saattoi varmuudella sanoa tuntevansa. Se oli toistunut tekstissä useita kertoja, kuten oli toistunut naaraan elämässäänkin.

Gold. Kultra.

Voittajan merkki, tuo ihmisten kovasti himoitsema metalli. Ei kovin käytännöllinen, mutta ulkonäkönsä ansiosta arvoonsa nostettu aine. Niin turha, niin kaunis.

Varsin rauhallisena Mirada huokaisi ja painoi hetkeksi silmäluomensa kiinni, uppoutuen täysin ajatuksiinsa. Oli mukavan autuas olo, kun oli viimeinkin saanut tehtyä jotakin mielekästä. Käytettyä aivojaan muuhunkin, kuin ääliömäisten pentujen kaitsemiseen.

Naaraan mieleen nousi hitaasti kuvia Andriaanan kylän vieressä sijaitsevien kallioiden uumenissa olevista luolastoista, niiden päättymättömistä käänöksistä ja synkistä sokkeloista. Hän oli aina tiennyt, etteivät ne olleet voineet syntyä itsestään, se olisi ollut aivan luonnotonta. Ja hänen tietääkseen vain yksi olento pystyi poraamaan itsensä senkaltaisen kalliomassan lävitse. Ihminen.

Noustessaan venytellen ylös kokopuisen pöydän pinnalla, kävi Mirada vielä kerran tekemänsä päätelmät huolella lävitse. Hän oli melkoisen varma, että ensimmäisen ihmisen saapuminen saarelle oli tapahtunut samalla tavoin, kuten niin monen koiraeläimen nykyään: vahingossa. Kenties tuo ensimmäinen kaksijalkainen oli pakon edessä lähtenyt tutkimaan uutta elinympäristöään, ajautunut samaisille kallioille, joilla punaturkki oli vastikään majailnut jälkikasvunsa kanssa hieman liiankin kauan. Ja mitäpä muutakaan oli ihminen paikalta löytänyt, kuin suunnattomat määrät tuota tarunomaista *goldia*.

Ehkäpä ihmistä oli jonkin ajan kuluttua tultu etsimään, jolloin sana löydöksestä pääsi kiirimään ulkomaailmaan saakka. Luonnollisesti senkaltaisen huhu houkutteli paikalle tusinoittain onnenonkijoita, jotka tahtoivat päästä hakemaan osansa luonnon omaisuudesta. Moinen kilpailutilanne selitti

taistelukoiran mielestä mitä mainioimmin sen, miksi useat noihin aikoihin rakennetun kylän taloista tuntuivat suorastaan notkuvan erilaista aseistusta. Ihmiset kun tunnetusti eivät olleet mitään sopuisaa sakkia, jotka voisivat vain jakaa kaiken kiltisti keskenään. Ei, luultavasti kullankaivajia menehtyi yllättävissä "tapaturmissa" yhtä paljon, kuin mitä ehti laivakyydillä tulla tilalle saarta täyttämään.

Jatkaen pohdintojaan noukki Mirada raskaan kirjan jälleen hampaisiinsa ja kiikutti sen varoen takaisin sinne, mistä oli alkujaan ottanutkin. Katseensa jäi sen jälkeen hetkeksi mittailemaan kirjahyllyn koristeltuja pintoja, pohtimaan kyseisten huonekalujen valmistumisensa aikaista maallista arvoa. Punaturkki uskoi vakaasti, että koko kartanon oli omistanut tuo nimenomainen ihminen, joka oli ensimmäisenä Andriaanan saarelle ajautunut. Mokoma tuurihaukka oli kerännyt varmasti melkoisen omaisuuden itselleen, voiden sen turvin elellä herroiksi löytämällään saarella. Vaan koska ei kyseinen henkilö tovereineen enää Andriaanan eteläosia asuttanut, oli lopulta varmasti tapahtunut jotakin, mikä oli kääntänyt kaiken pääläelleen. Ei onni koskaan kestänyt ikuisesti, sen verran Miradakin osasi varmuudella sanoa. Kukaties kulta oli lopulta loppunut, jättänyt sen perässä eristetylle saarekkeelle saapuneet ihmiset tyhjän päälle. Alueen käydessä arvottomasti olivat hyötyhakuiset asukkaansa varmasti jättäneet riistämänsä alueen nopeasti taakseen, palanneet takaisin ulkomaailman pariin. Tuskin kaukaisella saarella eläminen nimittäin mitään herkkua oli, kun sattui omaamaan niinkin helppoon elämään mieltyneen yleisluonteen, kuin mitä kaksijalkaisilla oli tapana.

Vielä viimeisen kaipaavan silmäyksen seinällä roikkuvaan maailmankarttaan luotuaan astui Mirada ulos kirjastosta, jatkaen pysähtymättä matkaansa kartanon etuovelle saakka. Vaikka hän tunsikin jonkin sorttista ylpeyttä arvoituksen ratkaisemisesta, teki se hänen mielensä toisaalta myös hieman haikeaksi. Jos arvometallit todella oli kaivettu ylös viimeiseen pisaraan asti, ei ihmisillä ollut mitään syytä enää taakseen jättämälleen saarelle palata. Ei enää koskaan, ei mistään syystä. Siten ei ollut järin todennäköistä, että vaikka Mirada olisi kuinka tuijotellut odottavana merten taakse, olisi siellä erään kerran näkynyt saarta määrätietoisesti lähestyvä laiva. Niin vain ei yksinkertaisesti tulisi tapahtumaan.

Loikatessaan kartanon terassilta aamuauringossa kylpevälle pihanurmelle tuhahti punaturkkinen itselleen. Niin kuin hän muka täältä olisi edes mihinkään lähtenyt, vaikka olisi päässytkin. Ei hän voinut enää vain häipyä, jättää kaikkea taakseen. Herra piti kyllä varmasti huolen, ettei hän moisen tempun yrittämistä pääsisi kokeilemaankaan.

Taakseen katsomatta lähti taistelukoira ravaamaan pois Ederan mailta suuntaan, johon oletti aiemmin häipyneen Zésiran mahdollisesti menneen. Turha oli Miradan enää kartanon turvissa notkua, hänen jo saatua sen suojista kaiken haluamansa. Ei sillä, etteikö hän olisi varmasti arvostanut ylellistä elämää sen katon alla, mutta siihen ei hänellä ollut mahdollisuutta. Typerä Edera typerine rajasääntöineen. Ennen kuin kukaan kyseiseen laumaan kuuluva ehti päästä läksyttämään maillaan liikkuvaa muukalaista, oli raitaselkä jo kadonnut sinne mistä oli tullutkin; Andriaanan vaihtelevaan maastoon, sen kahden eri lajin aikakauden nähneeseen luontoon.
